

'Εσύ βλέπεις τὰ κοινά,
τὰ ψευδῆ καὶ τὰ γοργατά,
καὶ ποτὲ τ'ἀληθινά,
τὰ πραγματικῶς ὄρατα.

'Εὐ κλαίς μὲ τὴν κυρίαν τῶν Καμελιῶν ἐκείνην,
κ' ἐν τούτῳ, Περικλέτο, δὲν ἠθάβηθης τὴν ὀδύνην
τῆς μεγάλης τραγωδίας, ποὺ παρήτασε προσφάτως
τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κράτος.

'Αληθῶς σπαρακτική,
τραγωδία τοῦ Σαίξπηρου,
ἀληθῶς μοναδική,
τραγικότητα ἀπείρου.

'Εκ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς τώρα γενομένης
ἐβγήκε, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαβαίνει.

Π.— Θέλω κ' αὐτὴν νὰ τὴν ἰδῶ.
Φ.— Τί σπαρακτικὴ καρδιά!..
Π.— Οὐδέποτε δὲν ἀπαυθῶ
νὰ βλέπω τραγωδίας.

Τὴν τραγωδία δεῖξέ μου τὴν τρομερῆ φαρούτη.
Φ.— Ἄλλη καρμιά, Περικλή, δὲν εἶναι σὰν καὶ τούτη.
Μεγάλοι περιπέττειται, πολλοί, παντοειδεῖς,
κ' ἔλα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ Θεάτρον νὰ δῆξ.

Π.— Τὸ βλέπω, Φασουλή μου... τί σκληρό...
διάκοσμος σπουδαῖος κ' ἀμφοίσεις,
κ' Ἀνορθωταὶ μεγάλοι καὶ τραγοὶ
κατέχουν σοβαρότατοι τὰς θέσεις.

'Ἰδοὺ... περιπελοῦνται τοὺς ἐν τέλει
θεράποντες ἐπίσημοι καὶ δοῦλοι,
ὅμως ἐδῶ δὲν φαίνεται Κυβέλην,
μῆτε καμμιά Μαρίκα Κοτοπούλη.

Φ.— Γιὰ κῦττα τῆς Σκηνῆς διακοσμῆσεις!..
ἰδῶ κ' ἔκει φωτίζουν πολυκάντυλα ..
σὲ τοῦτο μαῦρα δάκρυα θὰ χύσης
καὶ βῶστα μὲ ντουζίνια μισοκάντυλα.

Μέσα σ'τῆς Ἀνορθώσεως τοὺς σάλους
θὰ δῆξ μὲ τραγωδία, μασκαρά,
ὅπου θὰ καταλάβης μὲ τοὺς ἄλλους
παράστασι Θεάτρον μὲ φορᾶ.

Μὴν κάθεται προπέτης κ' ἀνοιδῆς,
καὶ κάνε τὰ μακάκια σου γαρῖδα
τὴν νέα μεταρρύθμισι νὰ δῆξ,
ὅπου θὰ μακαρίσης τὴν πατρίδα.

'Εδῶ καὶ βελασμοὺς θ' ἀκούσης τράγων,
θὰ ρεῦσουν ἀπειθῶς δακρῶν ρεῖθρα,
ἰδῶ καὶ τῶν φρικτῶν Ἀνθρωποφάγων
θὰ δῆξ τὸν φοβερὸ τὸν Μπουμπουλῆθρα.

Π.— Πολλὰ μοῦ λέξ'μι τίποτα πρὸς τὸν παρὸν δὲν εἶδα.
Φ.— Τὸ μέλλον μὰς ὑπόσχεται δραμάτων καταγιῖδα.
Καὶ τώρα, βρέ βλακέντιε μὲ περικεφαλαία,
θὰ δῆξ τῆς Ἀνορθώσεως ν' ἀνοίξουν τὴν εὐλαία.

Ἀρχὴ τῆς παραστάσεως μετὰ μεγάλης θράσεως.

Π.— Ποῖος αὐτός, βρέ Φασουλή,
ποῦ χαρούμενος μιλεῖς;
Φ.— Ζαβιτάνος Κερκυραῖος,
ἦρας δράματος μοιραῖος,
ρεκτής, εὐφραδῆς, ὄρατος.

Τούτος θέμα τῆς ἡμέρας
κ' ἐκλογῶν μεγάλων γέρας
διεφιλονέικησε.

Τούτος μπῆκε μὲς σ'τὸ μάτι
καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Κορφαῆτη,
καὶ τὸν κατενέικησε.

Π.— Καὶ γιατί φορεῖ βαλάδα,
Φασουλή ψευτορυλλάδα;

Φ.— Μ' ἔρωτας σὰν νὰ μὴν ξέρῃς
τί συμβαίνει, στραβοκάνη...
ὕπεσγέθη κ' ὁ Δευτέρης
τῆς Παιδείας νὰ τὸν κἀνη.

Καὶ γιὰ τοῦτο, φιλαράκο,
περμένει μὲ τὸ φράκο
πρόσκλησι ἐκ τῆς Αἰδέης.

Κ' ὄρκον σκέπτεται νὰ δώσῃ
πῶς θὰ μὰς κατευδῶσῃ
σὲ λιμένας ἀσφαλεῖς.

Π.— Ὅμως ἀκού, Φασουλή,
κάτι κρυφοθυβρίζει,
κ' ἀνυπόμονος πολὺ
ἄνω κάτω τριγυρίζει.

Φ.— Τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
Δρᾶσις ἀρχινᾶ γοργή,
καὶ τὴν πρόσκλησι προσμένει
πλὴν ἢ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κῦττα... τὸν τιμῶνον φίλος
μὲ χαμόγελο σ'τὰ χεῖλι,
καὶ τοῦ σφίγγουσε τὸ χερί,
καὶ καθένος τὸν συγγαίρει.

Κῦτταξέ τὸν ζηλευτόν...
πλησιάζει πρὸς αὐτὸν
κ' ἡ Παιδεία λευκοφόρα.

Ὅμως βλέπει καὶ τὴν ἄρα,
Περικλέτο, νὰ περνεῖ,
κ' ἄνω κάτω τριγυρνεῖ.

Φέρνει βόλταις ἄνω κάτω,
μὰ δὲν ἐρχεται μαντάτο
καὶ σ' αὐτὸν Βασιλικό,
κ' εἶναι κάθ'ο τραγικό.